Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste Januar 1883. 32te Aargang.

Joseph Smiths Ungdomsliv.

Den Formodning, at Joseph Smith, som Yndling besad en daarlig Karakter, er bleven anvendt som Text til mangen en ondskabsfuld Artikkel imod Evangeliet, hvilket han formedelst Guds Naade gjengav Jorden. Man spørger: Hvorledes er det muligt at vi skulle kunne tro, at Gud vilde udvælge et saadant Redskab til Udførelsen af sit Værk? Først svare vi: Guds Veje ere ikke Menneskenes Veje, og han har fuldkommen Ret til at vælge hvem det synes ham godt. I det vi vide at vi tale Sandhed, paastod vi endvidere, at Rygterne om Joseph Smiths daarlige Karakter ere falske, samt at de aldrig bleve cirkulerede til efter at Gud havde kaldet og beskikket ham til at begynde det Værk, til hvilket Himmelen havde bestemt ham. Lige til nævnte Tidsrum besadde baade han, og hans ganske Familie et godt Rygte iblandt deres Naboer. Men aldrig saa snart havde Joseph baaret sit ydmyge Vidnesbyrd om Englesendelse, før den Onde begyndte at sværte hans Karakter, og forsøge at tilintetgjøre Sandheden af hans Vidnesbyrd. Onde Rygter spredtes vidt og bredt, og voxede i deres Fremfart (lige som Løgne altid gjøre) lige til „D. P. Hulburts" Dage, hvilken, i det han rejste Øst paa, for at erholde hvad som er bleven benævnet „Manuskriptfundet", gjorde det til sit Ærinde at besøge Josephs tidligere Hjemstavn, for at samle alle de Skandaler, der vare blevne udspredte om Joseph. For at sætte sine onde Hensigter desto bedre igjennem, udarbejdede Hulburt et beediget Vidnesbyrd (Affidavit), hvilket ifølge hans Paastand underskreves af en Del af Smiths Familie gamle Naboer. Nogle af de, hvis Navne vare vedhæftede nævnte Vidnesbyrd, have siden benægtet at have mindste Kjendskab til det Dokument, og afgivet Vidnesbyrd med Hensyn til Joseph Smiths Karakter, hvilke vare aldeles modstridende til det, som indeholdtes i Hulburts Dokument. Nogle underskrev ifølge det de havde hørt gjennem Rygter og Omtale, og ikke gjennem virkeligt Bekjendtskab, medens Andre vare Mænd, hvis egne Karakterer vare af den laveste Slags, om hvem det siges, at de med Glæde underskrev saadant, for derved at hæve sig selv. Man tog sig endogsaa Frihed til at underskrive Mænds Navne, for hvilke man var aldeles frem-

med, blot for at forøge Underskrivernes Antal. Dette falske og løgnagtige Dokument er bleven eftertrykt Gang efter Gang. Andre Mænd af samme Slags have fulgt i Hulburts Fodspor og fabrikeret andre Dokumenter af samme Kvalitet, endogsaa vedføjende Folks Navne, som vare vel bekjendte i Palmyra, uden disses Vidende eller Tilladelse, bærende Vidnesbyrd aldeles modsat deres Mening eller Udtalelse. Det gjør os ondt at maatte sige, at dette lave Foretagende har i Almindelighed været udført af Mænd, som sige sig at være „Evangeliets Forkyndere".

De Underskrifter, som bæres af Hulburts Dokument, paastod at Familien Smith (i Særdeleshed Joseph) var doven, umaadeholden, usandfærdig, „blottet for moralsk Karakter" og hengivet til stygge Vaner. Disse Beskyldninger ere ikke alene falske, men de tilkjendegive alt et religiøst, bittert Hads Bigotteri, samt overdreven Ondskab og Hævnsyge. Joseph var uden Tvivl ikke fuldkommen, ingen iblandt os ere, men med Hensyn til god Karakter overgik han næsten alle sine Naboer og Ligemænd i enhver Henseende. I den Beskrivelse han selv har efterladt sig, angaaende sit Ungdomsliv fra den Tid han havde det første Syn til Englen Moronis Besøg, bekjender han i al Omvendelsens Ydmyghed sine Ungdoms Daarskaber, og beskriver sine Fejltrin i et Sprog, som mere bekjender og overdriver, end undskylder Synder, som han begik i sin umyndige Alder. Han skriver:

„Fra den Tid jeg havde havt det første Syn til Aaret 1823, var jeg forbudt at forene mig med nogen af Datidens existerende Religionssamfund. Uagtet jeg var meget ung, blev jeg dog forfulgt af disse, som burde været mine Venner og behandlet mig venligt, som hvis de ansaa mig for at være bedraget, burde paa en venlig og kjærlig Maade søgt at vinde mig tilbage. Saaledes udsat for alle haarde Fristelser og i alt Slags Selskab, lod jeg mig ofte forføre til alle Slags Vildfarelser, hvilket beviser Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, hvilket jeg med Bedrøvelse maa tilstaa ledte mig i adskillige Fristelser til mange Begjærligheders Tilfredsstillelse og til Guds Fortørnelse. Som Følge af mine Svagheder følte jeg mig ofte fordømt af min Samvittighed, hvorfor jeg om Aftenen paa ovennævnte 21de September efter at have begivet mig til Hvile, opløftede mit Hjærte i Bøn og Paakaldelse til den almægtige Gud, om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt med Begjær om at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes mit Forhold var lige over ham, thi jeg havde fuld Tillid om at erholde en guddommelig Tilkjendegivelse, efter som en saadan før var bleven mig tildelt."

Ovenstaaende er en lige frem og ukunstlet Tilkjendegivelse af hans Hjærtes Tilstand; han søger ikke at skjule noget, men viser til samme Tid hvilke Irettesættelser og Forfølgelser han maatte udstaa fra deres Side, som burde have været hans Venner og Beskyttere, hvilke foraarsagede ham til at give efter for Ungdommens Svagheder, som en Følge af det mindre gode Selskab, med hvilket han paa Grund af sin ringe Livsstilling saa sig nødsaget til at omgaaes.

Naar de af hans Fjender fremførte Beskyldninger sammenlignes med deres Vidnesbyrd, som vare bedst kjendte med ham og den hele Familie, lære vi, at i Stedet for at være „dovne" vare de alle „gode Arbejdere", samt at i Stedet for at være usandfærdige og onde, vare de ærlige, oprigtige og religiøse, gode Naboer; tjenstgjørende i Sygdomstilfælde, men fattige, og kun i Besiddelse af en ringe Del af denne Verdens Kundskab. Deres Fattigdom, hvilken nogle ukjærlige Personer have forvendt til „Ligegyldighed" eller Mangel paa Dygtighed i Bestyrelse, er en af de ondskabsfuldeste

Beskyldninger, som er bleven fremført imod dem. Beskyldningen for Drukkenskab kan reduceres til det Fakta, at Joseph Smith ved et eller to Tilfælde drak Most i Høstens Tid, hvilket i megen Varme let kunde gjøre sin Virkning. Men Alle bevidner, at „Enhver" drak i de Dage; thi det var før Oprettelsen af Afholdenhedsforeninger fandt Sted, og man betragtede det for fuldkommen rigtigt at nyde lidt stærk Drik tilfældigvis. Drukkenskab var den mest fremragende Synd blandt det engelske Folk paa hin Tid. Joseph Smith var ikke en Totalmaadeholdsmand, og der fandtes heller ingen anden som var det. Han holdt meget af at brydes, hvilket mange af hans Venner meget vel vide, og var, naar i godt Humør, stedse paa rede Haand for denne Slags Morskab. Paa disse Ubetydeligheder er det, at Fjenderne til Guds Sidstedages Værk, har bygget deres Historier om Josephs daarlige Karakter.

Han er dernæst beskyldt for at være en Skattegraver, hvilket i en vis Forstand er sandt. Hele Befolkningen i det vestlige New York og tilstødende Egne, var paa hin Tid greben af en overnaturlig Hang efter at opdage skjulte Skatte, medens man paa samme Tid hørte de mest urimelige Historier om usynlige Væsener, naar lejlighedsvis disse Skatte bleve forstyrrede; Publikums Sind synes at have været meget foruroliget desangaaende. Det var ved et af disse Tilfælde, at Joseph Smith fik Arbejde hos en Mand med at grave i en af hine gamle spanske Miner, for om muligt at erhverve Manden nogle af de formodede skjulte Skatte. Joseph arbejdede for denne Mand paa samme Maade, som om han var bleven lejet til at plante Majs eller Kartofler. Fra dette udsprang Historien om, at Joseph Smith var en „Skattegraver". Men selv om han havde gravet efter Skatte paa egen Haand indsee vi ikke, at der kunde være noget lavt, uærligt eller kriminelt i et saadant Foretagende. Det følgende Udsagn, hvilket er bleven os fortalt af Joseph Smith selv, viser, hvorledes han blev paalæsset Titelen „Skattegraver":

Efter som min Faders timelige Omstændigheder vare meget smaa, vare vi underkastede Nødvendigheden af at arbejde med vore Hænder, tage Dagsarbejde, eller som vi paa anden Maade kunde faa Lejlighed; sommetider ude og andre Tider hjemme, og ved fortsat Arbejde bleve vi i Stand til at erhverve os et godt Udkomme. I Aaret 1824 mødte min Faders Familie den store Sorg, at min Broder Alvin døde. I Oktober Maaned 1825 tog jeg Tjeneste hos en gammel Herre ved Navn Josiah Stoal i Chenango Co., New York Stat. Han havde hørt tale om en Sølvmine i Harmony, Susquehanna Co., i Pensylvania Stat, hvilken i sin Tid skulde have tilhørt nogle Spaniere, og havde kort før jeg kom i Tjeneste hos ham, selv gravet for om muligt at finde nævnte Mine. Efter at jeg var kommen i hans Tjeneste, lod han mig tillige med sine øvrige Arbejdsfolk arbejde med at grave for at finde Minen, hvilket Arbejde fortsattes en Maaneds Tid uden noget Resultat, hvorfor han opgav Foretagendet. Dette gav Anledning til den saa meget omtalte Historie om, at jeg havde været en „Skattegraver".

Kort Tid efter arbejdede Joseph for Mr. Joseph Knight i Colesville, New York Stat. Angaaende Joseph Smith, skriver Knights Søn „Newel" følgende:

„Min Faders Forretning var af den Beskaffenhed, at han ofte behøvede lejet Hjælp, og iblandt de Mange han fra Tid til anden havde i sit Arbejde var en ung Mand ved Navn Joseph Smith, den, til hvem jeg i Særdeleshed følte mig forbunden; hans gode Opførsel, hans Trofasthed og venlige Tiltale, kunde ikke fejle at paadrage ham Andres Agtelse, som havde Lejlighed til at stifte Bekjendtskab med ham. Een Ting synes at være

karakteristisk i alle hans Morskabslege: Man saa aldrig at Nogen fik Overhaand over ham, og dog var han altid venlig og bibeholdt stedse sine Legekammeraters Venskab."

To Herrer ved Navn Kelley fra Mischigan, bestemte sig i Marts Maaned 1881 for deres egen Tilfredsstillelses Skyld paa, at besøge den Egn, hvor Joseph Smith tilbragte sin Ungdom, i den Hensigt blandt Egnens ældre Beboere, som vare bekjendte med Familien Smith, at udforske Alt med Hensyn til Joseph Smiths, samt hans Forældres og Søskendes Karakter. Deres Samtale med mange af disse, som gjøre Fordring paa at have kjendt Joseph, blev siden efter offentliggjort. Iblandt disse som besøgtes vare de Familier og ofte saadanne Personer, hvis Navne ofte uden deres Vidende ere blevne vedhæftede hine falske Beskyldninger, vedkommende Familien Smiths Rygte. I flere Tilfælde viste det sig, at nævnte Personligheder ikke en Gang vidste, at Noget som helst af denne Slags Rygter, med deres Attester vedføjede, nogensinde var bleven publiceret, samt at de aldrig havde yttret noget lig de nævnte Beskyldninger eller fremkommet med slige Paastande, som tilskreves dem; de fortalte desuden, at de i nogle Tilfælde vare blevne tiltalte paa en fornærmelig Maade af Tilrejsende, naar de ikke vilde fremkomme med saadanne skadelige Beskyldninger mod Joseph Smiths Karakter, som Vedkommende maatte ønske. Dhrr. Kelleys fandt ogsaa, at naar i visse Tilfælde Nogen talte ilde om Joseph Smiths Karakter, var det paa Grund af cirkulerende Rygter, og ikke fra virkelig Bekjendtskab, medens dem, som i Virkeligheden vare bekjendte med ham, omtalte hans Karakter som i højeste Grad prisværdig. Vi anføre herved nogle Udtog af de Samtaler, hvilke Dhrr. Kelleys havde med disse Joseph Smiths fordums Bekjendte, og ville samtidigt bemærke, at nogle af disse aldeles ikke vare Josephs virkelige Venner:

Spørgsmaal: „Mr. Gilbert, hvad kjendte De til Brødrene Smith?"

Svar: „Selv kjendte jeg Intet; jeg har seet Joseph Smith nogle faa Gange, men var ikke bekjendt med ham. Jeg saa Hysum Smith ofte. Jeg er den, som satte Typerne efter Mormons Bogs originale Manuskript. De oversatte den paa et ensomt Sted. Jeg kunde kjende Manuskriptet i Dag, om jeg fik det at see. Den største Del af det var Oliver Cowderys Haandskrift, og en ubetydelig Del var Joseph Smiths Hustrus. Hyrum Smith bragte bestandig Manuskriptet til Trykkeriet, og havde det altid under sin Overfrakke, havende denne knappet omhyggeligt, som om det Hele havde været Guld. Han sagde paa samme Tid, at det var oversat fra Plader ved Guds Kraft, og de vare meget omhyggelige med det. Efter som det aldeles ikke var punktueret, havde vi meget Bryderi med det. De kjendte ikke noget til Punktuation,* hvorfor vi selv maatte gjøre dette."

Sp.: „Vel; forandrede De nogen Del af det, i det De satte Typerne?"

Sv.: „Nej, min Herre! vi forandrede det aldeles ikke."

Sp.: „Hvorfor forandrede og korrigerede De det ikke?"

Sv.: „Fordi de vilde ikke tillade os det; de vare meget bestemte desangaaende; vi forandrede det ikke det mindste. Aa, der kunde maaske være et eller to Ord, hvis Stavelsemaade jeg rettede, men ikke flere."

Sp.: „Satte De selv alle Typerne, eller var der Nogen som hjalp Dem?"

Sv.: „Jeg satte dem alle alene, og hjalp desforuden til med Korrekturlæs-

* At sætte Skilletegn.

ning; Ingen uden mig havde noget med det at gjøre."

Sp.: „Saa De nogensinde et af de første Kopier?"

Sv.: „Jeg har et her, som aldrig blev indbundet. Bogtrykkeren, Mr. Grandin, gav mig det. Hvis De nogensinde har seet en Mormons Bog, vil De komme til Forstaaelse om, at man siden forandrede den."

Sp.: „Virkelig! Lad os see Deres Kopi, det er en god Paastand. Hvorledes er det forandret nu?"

Sv.: „Jeg vil vise Dem (Mr. Gilbert tagende sin Kopi frem). Her paa Titelbladet staar der (han læser): Joseph Smith jun., Forfatter og Ejer. I det de senere publicerede andre Udgaver, udlod de dette, og gjorde alene Fordring paa, at Joseph Smith oversatte det."

Sp.: „Gjorde de Fordring paa andet, end at han var Bogens Oversætter, da de bragte Manuskriptet til Dem?"

Sv.: „Aa nej; de giorde Fordring paa at han oversatte ved Hjælp af nogle Redskaber *, hvilke han modtog tillige med Pladerne, samt at Herren assisterede ham."

Dhrr. Kelleys besøgte ogsaa Dr. John Stafford i Rochester, New York Stat. Han har nu ophørt at praktisere som Læge, efter som han nu er for gammel og svag til at kunne fortsætte dette Hverv. I det han besvarede et Spørgsmaal angaaende Joseph Smiths Karakter, sagde han:

„Han var virkelig en flink og munter Dreng. Hvad Tucker sagde om ham og den øvrige Familie var absolut falsk. Min Fader, William Stafford, var aldrig i mindste Maade bekjendt med dem. Familien Smith, saa vel som andre, arbejdede i Minerne før Joseph erholdt Pladerne. Min Fader havde en Sten, om hvilken nogle mente, at man kunde see igjennem, og gamle Mdm. Smith kom en Dag for at erholde den, men fik den aldrig. Tre eller fire Aar før Joseph kom i Besiddelse af Mormons Bog saa jeg dem grave i en Mine, det vil sige, den gamle Mand og Hyrum, Joseph var der ikke. Naboerne var af den Mening, at en Kone ved Navn Sally Chase kunde see Penge ved Hjælp af en Sten hun havde, og Willard Chase plejede at grave, hvor hun paastod at have fundet Penge, men jeg ved ikke om han, eller Nogen nogensinde fandt nogle.

Sp.: „Hvad var Joseph Smiths Karakter med Hensyn til Drukkenskab?"

Sv.: „Det var i den Tid Skik at alle og enhver drak og at have Drikke med i Marken, og ved en saadan Lejlighed hændte det en Gang, at Joseph fik formegen Most (som før bemærket).

Sp.: „Var han den Gang i Slagsmaal, og var han drukken?"

Sv.: „Nej, han blot brødes med nogle af Karlene, hvilket han holdt meget af. Jeg har aldrig hørt omtale, at han var i Slagsmaal med Nogen, men jeg har seet ham at brydes. Han gjorde en god Dags Arbejde, naar han gik paa Dagleje hos Nogen."

Sp.: „Hvad om det sorte Faar, Deres Fader William Stafford overlod dem?"

Sv.: „Jeg har hørt nævnte Historie, men tror ikke min Fader var der paa den Tid man siger, at Smith erholdt Faaret. Jeg kjender ikke noget til det."

Sp.: „Dersom De paa den Tid opholdt Dem hjemme, kunde man synes at De burde vide hvad enten Faaret blev Dem givet, eller De stjal et fra Deres Fader?"

Sv.: „Jeg er sikker paa at de aldrig stjal noget; men maaske de blev et foræret."

* Urim og Tumim.

Sp.: „Vel, Mr. Stafford, De ved meget vel om den Historie, som Tucker har fortalt, er sand eller ikke; hvad tænker De derom?"

Sv.: „Jeg tænker den er usand; hvis den var sand vilde jeg vidst mere om den. Jeg opholdt mig den Gang blot en Mil (eng.) fra Smiths; jeg er nu 76 Aar. De vare altid fredelige indbyrdes. Den gamle Kone (Josephs Moder) havde stor Tro til, at deres Sønner vilde blive noget Stort. Joseph var temmelig ulærd; men efter at de begyndte at holde Skole i deres Hus forbedredes han meget i Lærdom."

Sp.: „Holdt de Skole i deres eget Hus?"

Sv.: „Ja, mine Herrer, de holdt Skole i deres eget Hus, og studerede ogsaa Bibelen."

Sp.: „Dersom Joseph Smith den Yngre var ulærd, som De siger, Dr. Stafford, hvorledes gjør De da Rede for Mormons Bog?"

Sv.: „Jeg undtager ikke at Sidney Rigdon var forenet med dem (Brødrene Smith)."

Sp.: „Af hvad Aarsag tænker De han var forenet med Dem?"

Sv.: „Fordi jeg ikke kan afgive nogen Forklaring angaaende Mormons Bog, paa nogen anden Maade."

Sp.: „Kom Rigdon nogensinde der til Egnen før Mormons Bog blev trykt?"

Sv. Nej; Sidney Rigdon var der ikke før den blev trykt saa vidt vi vide, og og heller ikke ifølge hvad som Hulburt, Howe eller Tucker har været i Stand til at udfinde.

Sp. „Vel, De har i lang Tid erkyndiget Dem angaaende disse Fakta, ikke sandt Dokter?"

Sv. Ja, jeg har tænkt og studeret og hørt desangaaende, for de sidste halvtredsindstyve Aar, og opholdt mig iblandt deres gamle Naboer det meste af Tiden.

Sp. „Altsaa har ingen været i Stand til at opspore Rigdons og Joseph Smiths Bekjendtskab til efter Mormons Bogs Udgivelse, og efter at Pratt havde omvendt Rigdon i Ohio?"

Sv. Ikke saa vidt jeg ved.

Dernæst blev en tilstedeværende Mr. Saunders adspurgt:

Sp. „Var de bekjendt med Brødrene Smith Mr Saunders?"

Sv. Ja min Herre; jeg kjendte hele Familien Smith meget vel. De vare i alt sex Sønner, nemlig: Alvin, Hyrum, Joseph, Harrison, William og Carlos, samt to Døtre. Den gamle Joseph Smith var Bødker; de har arbejdet for mig mangen en Dag, de vare meget gode Folk. Unge Joe, som vi plejede at kalde ham, har arbejdet for mig, han var en dygtig Arbejder, og saa vare de Alle; men jeg betragtede dem aldrig for at være gode Forretningsmænd; de vare jo ogsaa fattige Folk, efter som den gamle Mand havde en stor Familie

Sp. „Hvori vare de forskjellige fra andre Mennesker, om der ellers var nogen Forskjel?"

Sv. Jeg har aldrig erfaret at de vare forskjellige fra de øvrige Naboer. I Sygdomstilfælde vare de bedre end de andre Naboer; een af Familien var i mit Hus hele Tiden da min Fader døde; jeg ansaa dem ogsaa altid for at være ærlige. Den gamle Mand og Hyrum skyldte mig nogle Penge paa den Tid de rejste her fra, det samme var Tilfældet med Martin Harris; men en af dem kom tilbage Aaret efter og betalte mig.

Sp. „Hvorledes vare de med Hensyn til Drukkenskab?"

Sv. Enhver drak lidt i de Dage, Brødrene Smith saa vel som de øvrige,

men de vare aldrig berusede saa vidt jeg ved.

Sp. „Hvor nøje kjendte De Joseph Smith jun?"

Sv. Aa, saa nøje, som jeg kunde; han har ofte arbejdet for mig og kommet meget til min Bopæl. Efter at de vare flyttede til Kirtland plejede han altid paa sine Rejser at logere hos os, og han har altid opført sig, som en Gentleman, naar han har kommet til mig.

Sp. „Hvad ved De angaaende den Bog, eller Pladerne, som han fandt i Højen derovre?"

Sv. Han gjorde altid Fordring paa at han saa Engelen og modtog Bogen, men jeg ved ellers ikke noget derom. Jeg har seet Bogen, men aldrig læst den, efter som jeg ikke brød mig noget derom.

Sp. „Vel, De synes i Deres Beretning at være forskjellig fra andre Historier, som ere circulerede om disse Folk?"

Sv. Jeg har netop fortalt Dem hvad jeg véd angaaende dem, og De vil have til at søge andre Steder hen, for Efterretninger af en modsat Slags.

Paa vore Forespørgsler til en hosstaaende Mr. Thomas H. Taylor, om han var bekjendt med Brødrene Smith og de første Beboere i den Del af Landet, erholdt vi følgende

Svar: Ja jeg kjendte dem meget vel, de vare pæne Folk. Den eneste Fejl var, at de vare overlegne i flere Retninger; i saadanne, som i alle lignende Tilfælde, paadroge de sig Folks Fjendskab hvilket sædvanligvis er Tilfældet, naar man har Manddom nok til at paastaa sin Overbevisning. Jeg er gjennem min Erfaring i Livet bleven vel bekjendt med dette Fakta; og medens jeg tillige med John Brown stred for mine Medmenneskers Frihed, kom jeg ofte i Knibe, og havde det ikke været for Gerritt Smith og Wendell Philip, saa vel som Andre der anvendte deres Indflydelse og Penge til mit Bedste, kjender jeg ikke hvorledes jeg skulde have banet mig igjennem.

Sp. „Hvad gjorde Brødrene Smith efter som Folk saaledes nedrev deres Karakter?"

Sv. De gjorde ikke Noget, som kunde foraarsage det. Disse ondskabsfulde Mennesker, toge ved en vis Lejlighed fat paa Joseph Smith, og halvt druknede ham i den Dam De seer hist henne, simpelthen af den Aarsag at han havde prædiket hvad han troede, og ikke af nogen anden Bevæggrund; og om Jesus Kristus havde kommet der, vilde de uden Tvivl have gjort det samme ved ham. Nu, jeg tror ikke saaledes som Smith, men enhver Mand har Ret til at have sin religiøse Mening og til at fremlægge sin Opfattelsesmaade desangaaende, og dersom Folk ikke synes der om, da lad dem komme frem aabenlyst og bevise hans Vildfarelser. Smith var alletider villig til at vexle Ideer med de bedste, og mest Kyndige man havde.

Sp. „Hvorfor kunde man ikke lide Joseph Smith?"

Sv. At sige Sandheden, saa var der Noget ved ham, hvilket man ikke forstod; paa en eller anden Maade vidste han mere end Folk i Almindelighed, og det var det, der optændte deres Vrede.

Sp. „Men mange fortælle forfærdelige Historier om dem, (Brødrene Smith) saa som: At de vare lave Mennesker, Kjæltringer, Løgnere og deslige. Hvorledes er det?"

Sv. Aa! Disse som have beskyldt Smiths for saadanne Ting ere nogle f—te Løgnere. Jeg har naar undtages min Forretningstid været her og haft

mit Hjem her lige siden jeg kom til Egnen, og jeg ved at disse Fyre fabrikere Løgne, fordi de elske Løgn mere end Sandhed. Jeg kan vise Dem til mange gamle Beboere her, som vilde bevidne Sandheden af hvad jeg har sagt; om De ønsker det, saa følg blot med mig over paa den modsatte Side af Gaden, og jeg vil vise Dem omkring til dem.

„Dhrr. Kelley: Meget godt! men vi ville befinde at de alligevel ikke ved noget om Brødrene Smith, naar det kommer til Stykket."

Sp. „Tror De at Smith nogensinde fik nogle Plader ud af Højen, saa som han gjorde Fordring paa?"

Sv. Ja, jeg er tilbøjelig til at tro at han gjorde. Hvorfor kunde han ikke finde nogle Plader, lige saa vel som Andre? Lige over for i Staterne Illinois og Ohio, har man siden i Jordhøje funden Kobberplader, hvilke vare graverede over alt med Hieroglyfer; desuden bevidne mange af de gamle Beboere her i Nabolaget, at Joseph Smith viste dem Pladerne; de vare ærlige og gode Mænd, og hvad Fornuft er der i at sige at de vare Løgnere? — Nu vel, jeg saa aldrig Mormons Bog, kjender ikke noget den, eller bryder mig noget derom; ved heller ikke enten den blev oversat fra Pladerne eller ikke. De har hørt om Spauldings Roman; nogle mene at den bestaar af saadanne Bøger, som bleve forkastede af Bibelens Samlere; men alt dette beviser ikke at Smith aldrig erholdt Pladerne.

Mill. Star.

Aaret 1860.

Som man vil erindre, var det i ovenstaaende Aar at den for den amerikanske Nation saa sørgelige Borgerkrig begyndte, hvilken efter 5 Aars Forløb endte med omtr. 1 Mill. Sjæles Død og Fordærvelse. Det følgende Himmeltegn, som blev seet i Indiana den 19de December 1843, af Jesse William og Lorenzo Fox, David Bale, James Vilson og William Cole. Disse Mænd vare paa Vejen til Logan Deadning, i den Hensigt at skyde en Panther, som havde vist sig der i Nabolaget, men i det de ikke opnaaede deres Hensigt, begav de sig til Salomon Mendenhalls Hus, og det var medens de en kort Tid opholdt sig der at de iagttoge nævnte Himmeltegn: „En Kugle saas at opstige i en skraa Linie, og foer med temmelig stor Hurtighed mod Vest, hvorpaa den efterlod en Streg, hvilken til det naturlige Øje syntes at være en 40 Fod lang, som strax efter omdannedes til et 8, hvilken efter kort Tidsrum siden omdannedes til et 6; dette forblev ogsaa synligt omtr. et Minut; sidste Tal forandredes siden til et O eller Nul, hvilket forblev ubevægelig i omtr. 3 Minutter. Naar disse Figurer sættes i Følgerække danne de ufejlbarlig 1860. Fænomenet var et storartet Skue, og foraarsagede i sin Tid megen Eftertanke." Meddelt af Wm. Martindale i Mill. Star. vol. IV Pag. 186.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Tilbageblik paa Aaret 1882.

Vi befinde os atter ved et nyt Aarsskifte. Aaret 1882 har fuldbyrdet sit Værk, forladt os, og lige som sine Forgjængere passeret ind i Evigheden. Om det ej kan siges om det, at det har været rigt paa store Begivenheder, saa er der alligevel gjennem dets Løb foregaaet meget, som vil staa som et Minde i kommende Tider, og Erindringen vil fremkalde Følelser, blandede af baade Glæde og Sorg. Af sørgelige Tildragelser kunde nævnes Tusinder af sørgende Enker og Faderløse over Tabet af Forsørgere og Fædre, hvilke gjennem Aarets Løb ere blevne offrede af Krigens Dæmon i Ægypten, Chili, Peru og flere Steder, og Alexandrias Ruiner ville forblive en sørgelig Hukommelse om det forsvundne Aar. Hungersnøden med sine blege, afmægtige Følger har hærget paa Island, og Tanken om 1882 vil stedse hos de nu Lidende vække et sørgeligt Minde. Andre og store Ulykker have foraarsaget Oversvømmelser, Orkaner, Ildsvaader og deslige paa forskjellige Dele af Jorden, hvilket alt tjener som Bidrag til at opfylde Tidernes Tegn, og er et Vidnesbyrd for de Hellige om, at Herrens Dag er nær for Haanden.

I Amerika, som i svundne Aar ellers var saa velsignet og produktivt i alle Næringskilder, har man spillet et sørgeligt Aktstykke, i det de Forenede Staters Kongres gjennem Edmundslovens Antagelse har rettet et Hug mod den i Konstitutionen garanterede Frihed, og saaledes begaaet et Brud paa denne, hvilken vi vide blev givet gjennem Inspiration fra Gud. De Sidste Dages Hellige, som man tænkte at give Dødsstødet gjennem denne Lovgivning, og fra hvilke man har forsøgt at berøve alle borgerlige Rettigheder, staa alligevel ved Indgangen af 1883 uskadte, med frit Mod, skjønne Fremtidsforhaabninger og en urokkelig Fortrøstning til Gud, som før i Prøvens Tider har været deres Værn og Støtte. De have med Sindsro betragtet disse Mørkets Foretagender, som ikke i mindste Maade kunne hindre dem i deres Bestræbelser i at fremme Guds Værk. De lode Stormen rase frit, de vide, at den er blot en Overgang og at det siden bliver klar Luft igjen. Der er ingen Aarsag til at frygte, naar vi gjøre hvad er Ret.

Tempelarbejdet er bleven fremskyndet med Kraft og Energi, og det forventes, at Logan Tempel skal blive færdigt til at indvies næstkommende Aprilkonference; Templerne i Saltsøstad og Manti, skride ogsaa frem mod deres Fuldendelse med raske Skridt; det er maaske derfor, at Mørkets Magter ere blevne saa betagne af Vrede, thi det blev en Gang sagt af Brigham Young: „At naar de Hellige bygge Templer, skulle Helvedes Klokker ringe". Mange Missionærer ere blevne udsendte til Jordens Nationer, og flere ere komne til Skandinavien end i noget af de foregaaende Aar. — Med Hensyn til Guds Værks Fremgang og det Arbejde, som i det nu forløbne Aar udførtes i Skandinavien, vil nedenstaaende Rapport give vore Læsere et Indblik:

Missions-Rapport for Aaret 1882.

Konferencer.	Missionens Tilstand i de forskjellige Konferencer.											
	Forsamlingslok., som leies stadigt.	Forsamlinger, afholdte blandt Fremmede, i Aarets Løb.	Byer gjennemmissioneret.	Abonnenter paa Skand. Stjerne og Nordstjernan.	Abonnenter paa Ungd. Raadg.	Antal Søndagsskoler.	Antal kvindelige Hjælpeforeninger.	Antal unge Mænds Foreninger.	Antal Unge Kvinders Foreninger.	Antal Søndagsmissionærer.	Antal stadigt omrejsende indfødte Missionærer.	Bøger og Skrifter uddelte bl. Folket til en Værdi af Kr.	Ø.
Kjøbenhavn..	2	296	120	308	140	3	2	1	1	10	9	1410	73
Aalborg	2	678	117	205	106	3	2	1	—	24	5	1139	36
Aarhus	6	141	201	315	175	2	3	2	—	23	5	1471	90
Kristiania ...	5	120	*	202	70	3	4	2	1	9	1	1579	81
Stockholm...	6	325	*	435	160	—	6	4	—	—	13	2370	35
Gøteborg ...	4	60	*	175	59	—	3	—	—	*	2	940	77
Skaane	2	149	*	142	35	1	2	1	—	12	5	925	30
Total	27	1769	438	1782	745	12	22	11	2	78	40	9838	22

* Manglende eller ufuldstændige Rapporter.

Emigrations-Rapport for Aaret 1882.

Indskibningssted og Afsejlingstid.	Emigranternes Alder.				Hjemvendende Zionsældster.	Total	Anmærkning og Kompagniernes Ledere.
	Voxne.	Under 12 A.	Under 5 A.	Pattebørn.			
Kjøbenhavn, den 16de Juni.	455	118	95	30	22	720	Simon Christensen.
Liverpool, den 27de Juli .	6	4	—	3	—	13	Alle Islændere.
Kjøbenhavn, den 28de August.	190	56	25	21	6	298	H. J. Christiansen.
do. den 15de Oktbr..	71	21	18	4	4	118	P. O. Hansen.
do. den 5te April, den 27de Okt. og 17de Nov.	9	1	3	—	—	13	I Smaapartier.
Total	731	200	141	58	32	1162	

Af foregaaende Rapport vil det kunne sees, at Herrens Tjeneres forenede Bestræbelser ere blevne kronede med gode Frugter. Et større Antal Sjæle ere ikke blevne udfriede fra Babylon noget foregaaende Aar siden Aaret 1866, da Antallet beløb sig til 1213 Sjæle; og de Midler, som bleve tilsendte fra Zion for fattige Helliges Udfrielse, udgjøre omtrent 120,000 Kr., hvilket langt overstiger hvad som i noget foregaaende Aar er bleven hidsendt. Dette taler vel for de Hellige i Zion.

I det Hele taget kunne vi ej andet end betragte den forløbne Tid med Tilfredsstillelse og Erkjendtlighed til den Almægtige for alle hans Velsignelser til os. Guds Værk er i stadigt Tiltagende, og Herren har gjennem Aabenbaring til sin Tjener Taylor tilkjendegivet: „At om de Hellige ville tjene ham og agte paa hans Bud og Befalinger, da vil han med sin Aand og Kraft staa dem bi, bevare dem fra alt Ondt og tilintetgjøre Fjendens Planer". Herrens Hensigter skulle udføres, Zion opbygges, og hans Kraft og Regjering blive gjældende iblandt hans Folk, og Jordens Nationer skulle endnu komme til at erkjende det. „Til Slutning nedbede vi Gud den evige Faders Velsignelser over vore Brødre og Medarbejdere i den skandinaviske Mission, at de saa vel som Stjernens „Velyndere" og alle trofaste Hellige, samt de Gode, Oprigtige og Sandhedselskende paa Jorden maa nyde Glæde og Fred i det nye Aar 1883."

Red.

En Skrivelse fra Nebraska.

Aalborg, den 2den December 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

„Nedenstaaende er en Afskrift af et Brev fra min Svoger, (Jens Larsen Lund) skrevet til en Mand i Sejlstrup, ved Navn Peter Jensen; den samme som for mange Aar siden lod et af Jens Larsens Breve publicere, som en Modsigelse imod vor Lære og Fremfærd. I det Jeg tilfældigvis besøgte denne Peter Jensen og fik see nedenstaaende Brev, bad jeg ham om ogsaa at lade dette publicere, saa vel, som hint, men han syntes ikke at interessere sig for det; og da han overlod mig Brevet følte jeg tilskyndet til at sende Dem et Kopi af det. Skulde De synes om at optage det i Skand. Stjerne, er De maaske saa god at rette det, o. s. v.

Jeg har siden hørt, at Jens Larsen har solgt den ene af sine Ejendomme. Jeg tænkte det vilde interessere Dem at see et saadant Vidnesbyrd fra den gamle Mand. De af hans Børn, som ere hos min Familie, i Utah, føle vel; den syge Pige trives lidt nu. For mit eget Vedkommende føler jeg vel, og ønsker fremdeles at gjøre min Herres Villie. Brødrene forene sig med mig i at sende Dem en venlig Hilsen. Deres Broder i Fredens Evangelium. J. C. Frost."

Nebraska, den 27de Maj 1882.

Kjære Venner:

Jeg takker Eder mange Gange for Eders kjærkomne Skrivelse, som vi har rigtig modtaget. Jeg seer der af at I have det godt, hvilket glæder mig meget. Jeg vil nu først underrette Eder om hvorledes vi har det: Jeg bliver nu gammel og har Reumatismen at plages med af og til, som sædvanligt, med Undtagelse af Sommeren i den varmeste Tid, da er jeg den kvit. For Resten har vi det nogenlunde godt, med Undtagelse af vor Datter Ane Marie, hun har været syg i tre paa fjerde Maaned, hvilket har forvoldt os megen Sorg; hun har Lungebetændelse og Hjertebanken, og det seer ud som det vil vare længere Tid endnu inden hun skal kommer sig. Jeg vil nu fortælle Eder om hvad Kornsorter vi avler mest; det er nemlig Majs. — Hveden har før været den vigtigste Kornsort, men en Del uvelkomne Insekter kaldet: „Chin Buggs", gaar i Straaet og dræber den før den modnes, saa Kjærnen bliver til Intet. Den har endnu ikke været over alt, kuns i Pletter, men hvorvidt de vil kunne udbredes og hvorlænge vi skulle plages med dem, er ikke godt at vide; de (Insekterne) have existeret i mange Aar i de østlige Stater og ere

nu komne her. Jeg har derfor ingen Hvede saat i Aar. Jeg har to Ejendomme; den ene med tilhørende 80 Acres Land, hvilken jeg har forpagtet til en dansk Mand, som giver mig den tredie Del af Avlet i Forpagtning. Den anden Ejendom bestaaende af 160 Acres passer jeg selv tillige med den ældste Søn; jeg saaede 8 Acres Havre og 56 Acres Majs. Tjenestefolk eller Dagleiere har jeg ingen haft i Aar. I Fjor holdt jeg en Karl, som jeg beralte 175 Dollars i aarlig Løn, men da drev vi ogsaa begge Ejendomme. 1 Dollar i Dagleje er det almindeligste, undertiden 1½. Der findes dog mange Karle, som erholde 200 i aarlig Løn, skjøndt de fleste tjene i uge- eller maanedsvis. Jeg ejer selv det nødvendige Skovland paa begge Ejendomme, jeg ønsker nu at sælge dem begge, enten særskilt, eller samlet.

I ønske at vide hvad Religion vi høre til; for Nærværende ere vi ikke indskrevne til nogen; vi leve her lige som Faar uden Hyrde, skjøndt her findes Præster og Religioner i Overflod, alle ville de kaldes Kristne, de prædike Jesu Kristi Navn, men hver paa sin Maade, men de vigtigste Grundsætninger forbigaa de for at holde Menneskene i Blindhed. Alt er Forvirring og Babel, og jeg føler en Hunger og Tørst, som disse ikke ere i Stand til at kunne mætte eller slukke og det er efter det levende Guds Ord, som ingen af dem ere i Besiddelse af.

Jeg rejste fra Utah formedelst Vantro, og paa Grund af de forfærdelige Rygter om Røver- og Morderhistorier, skjøndt nogle af dem har maaske været Sandhed; men angaaende Evangeliet, da er jeg ligesaa troende, som da jeg var i Danmark; men jeg blev vantro med Hensyn til Folket, formedelst disse forfærdelige Morderhistorier, og jeg troede at Herren vilde have forkastet dem, og opreist et andet Folk til at udføre sine Hensigter; thi det var paa samme Tid at Morrisiterne fremstod, og ligeledes Josephiterne noget i Forvejen, saa der var megen Forvirring blandt Folket i Utah; men jeg tænker jeg var lidt for hastig til at rejse derfra; havde jeg ikke rejst den Gang tænker jeg at jeg havde været der endnu. — Alle slette Gjerninger er ikke Noget, som er bleven Nogen lært, men som man har udført paa egen Haand; og naar vi betænke os ret, saa er det ikke saa let at styre et Folk, som nylig er bleven udsamlet fra de babyloniske Riger, og især da den Tid endnu ikke er kommen da de selv kunne straffe dem efter deres egne Love. Alt hvad de for Nærværende kunne gjøre er at udelukke dem af Samfundet, og det kan maaske være Straf nok.

Naar man betragter Historien om de forrige Dages Hellige, lærer man at de vare ikke saa lette at styre; man seer at der vare Syndere saa store iblandt dem, saa store at de ikke en Gang fandtes iblandt Hedningerne, hvorfor gamle Broder Paulus undres over at de har ladet en Saadan staa, og ikke overladt ham til Satan, paa det han kunde blive straffet i Kjødet og Aanden frelst paa Opstandelsens Morgen; og vil man gaa længere tilbage og betragte det første Israel, seer man hvor meget Moses døjede for at holde Folket i Orden og Efterlevelse af Guds Bud, og han havde Magten og Myndigheden i sine Hænder, og kunde straffe dem uafhængig af Verdens Øvrigheder. Naar jeg betragter Alt dette, undres jeg slet ikke over at der findes Daarligheder iblandt de Sidste Dages Hellige, og vil vedblive at være det, indtil Herren kommer.

Nu alt dette kan ikke frelse mig, naar jeg glemmer mig selv, og seer efter Andres Svagheder; jeg maa vende om

og gjøre de første Gjerninger igjen og dette vil jeg gjøre om Gud det tilsteder, og jeg tror han er lige saa barmhjærtig og naadig, som han alletider har været og han vil ingen Synders Død, men at alle skulle omvende sig og leve. Det nytter mig ikke at ville stige andre Steder over i Faarestien, end ind ad den rette Dør, og ved de rette Dørvogtere. — Den Gang Brigham Young døde, troede jeg at de vilde splittes i Partier, og blive til Intet. Jeg seer at Værket gaar frem med fordoblet Kraft, uagtet alt det Verden hader dem og de Forenede Stater lægger Planer og omlaver deres Love for at undertrykke og tilintetgjøre dem, ja sommetider endog dræber nogle af dem. Alt dette udøves imod dem, og alligevel gaa de fremad. Der findes ikke noget Folk efter lige Antal, der gjøre saadan Fremgang, som dem; og det synes som de ikke bryde sig om hvad Folk gjøre imod dem, men passer deres egne Forretninger: Deres Missioner, Avlinger, Bygninger, Fabrikker og alle Slags Haandværker, saa de ere lige som Bier. — Jeg forstaar af deres egne Skrifter, at de ere bange for at de ikke skulle kunne leve tilbørlig op til deres Religion, jeg er ganske enig med dem i alt dette; og jeg tror der er En som sidder ved Roret og styrer Skibet i ethvert Uvejr, samt hvorhen, og paa hvad Maade det skal gaa frem, saa at Menneskenes Planer nytter til Intet, og det er gamle Israels Gud og han staar ogsaa ved Roret for Verdens Gang, saa de ikke kunne gjøre mere end hvad han tillader. — Jeg takker Dig fordi Du modtog min Svoger med Venlighed og Gjæstfrihed, thi dette hører ogsaa til Gudsfrygt.

Jeg ender nu min ringe Skrivelse, med venlig Hilsen fra mig og Familie, til Dig og Familie og mine Slægtninge, samt alle Venner og Bekjendte. Skriv snart igjen, og giv mig en fuldstændig Beretning om alle, som jeg kjender, samt om Dine nærmeste Naboer.

Jens Larsen Lund.
Blair, P. O. Washington Co.

Tale af Præs. John Taylor.

Afholdt i Tabernaklet i Saltsøstad, i den halvaarlige Konference den 8de Okt. 1882.

(Fortsat fra Side 87.)

Vi have som Mennesker og amerikanske Borgere Ret til at nyde alle de Privilegier, Forrettigheder, Beskyttelse og Rettigheder af ethvert Slags, de samme som noget som helst Menneske har i disse Forenede Stater; og ingen hæderlig Mand eller Mænd, vilde gjøre Forsøg paa at frarøve os dem. Naar der er Tale om Rettigheder, saa ere disse Rettighederne vi ere berettigede til i denne Nation, saaledes som jeg forstaar dem, og som de ere. Som Mennesker, og som Borgere af de Forenede Stater, bliver det derfor ikke nødvendig for os at paasee vore Rettigheder? Jeg tænker det bliver. Ønske vi at overtræde Loven? Nej, vi ønske ikke, endskjøndt vi vide at mange af disse Love ere fordærvelige og ukonstitutionelle. Vi have ingen Ret til at finde Fejl ved Andre, med Hensyn til deres Religion. Vi prædike Evangeliet, de annamme eller forkaste, lige som de synes. Hvis vi fandt Fordel i at annamme det, lad os være taknemmelige,

men vi ville ikke indblande os i deres religiøse Affærer. Hvad enten de ere Methodister, Presbyterianere, Katholiker, Baptister eller andre „Ister", de kunne dyrke Gud ligesom de synes, det bliver ikke vort Vedkommende, men en Sag imellem dem og Gud; men naar de indblande sig i vore Rettigheder som amerikanske Borgere, da bliver der en Pligt, som tilhører os at paasee vore Friheder.

Det er en Pligt der paahviler os som Religion anbetroet os, som vi paastaa, fra den Almægtige: Vor Mission er at opfordre denne, og alle Nationer til at omvende dem fra deres Synder, Skidenheder, Horeri, Vellyst, Mord, Gudsbespottelse og fra Udøvelsen af alle uærlige og fordærvede Gjerninger, men i dette anvende vi aldeles ingen Tvang, thi efter at vi have fremlagt vore Anskuelser for dem, have de et frit Valg, enten at annamme eller forkaste. Som Religionister kunne de erklære os for Bigamister eller Polygamister, eller hvad som helst andet de ønske og de maa svare for deres egne Handlinger; men som Politikere eller Statsmænd maa de i det Mindste lade os beholde Fordelen af Konstitutionen og dens Love, og disse vi søge at forsvare og besidde som politiske Rettigheder. Vi hverken fordre eller agte at gjøre Fordring paa at gjøre Indgreb i noget Menneskes Religion eller Samvittighed; vi have intet at gjøre med deres Religion, lige saa lidt, som de have at skaffe med vor. Religiøs Tro er ikke en politisk Affære. Konstitutionen har forhindret dens Indblandelse i Politikken, og enhver Embedsmand i de Forenede Stater har under en højtidelig Ed bundet sig til at forblive ved, samt understøtte hin Konstitution, og ingen af dem kunne gjøre Indgreb i den, uden at bryde sin Ed.

Hvad have vi gjort for at forsvare vore Friheder? Jeg har hørt Folk sige om os at vi ere tilbøjelige til at være fornærmende. Jeg siger vi ere ikke, men nogle af Lovene ere meget fornærmende. Vi have for Ex. en Edsvorneret, («Grand Jury») bestaaende af en femten Personer. Hvormange af dem ere Sidste Dages Hellige? To, tror jeg. Ifølge dette maa altsaa en Tiendedel af dette Territoriums Borgere være fædrelandssindet, patriotiske og hæderlige, medens den øvrige Del ere det modsatte. Men vi burde dog forhøres før man fordømmer os, saaledes forstaar jeg Loven. Nu, denne een Tiendedel loyale, gode og dydige Folk faar Tretten Mand indsat, medens de ni Tiendedele kuns faar To til at repræsentere dem. Men ulykkeligvis for disse loyale og gode Folk, viser bestemte Folketabeller, at denne 10 pr: Ct. Befolkning afgiver 80 pr. Ct. af Territoriets Forbrydere. Hvorledes er det i Henseende til andre Ting? Der tales meget om Embeder og Embedsmænd. Hvor er det en af Folkets Mænd, formedelst Regjeringens Tilladelse tilladt at holde noget Embede? At anvende en tænkende Ikkemormons Ord: „Uagtet Hedningene bløt udgjøre 10 pr. Ct. af Befolkningen, saa ere dog fra denne lille Minoritet næsten enhver Embedsmand valgt som holder noget betydeligt Embede, hvor Magt og Indflydelse kunne anvendes. De have Guvernøren, hvilken besidder uindskrænket Magt til at antage eller forkaste Love; Sekretærer, Dommere, Constabler, Højesteretsadvokater, Landregistrator, Landinspektør, Retsskrivere, Kommissionærer, de vigtigste Postembeder, ect. ect."

Ifølge den almindelige Skik og Brug iblandt Mennesker, have vi i det Mindste Ret til en rimelig Andel til et passende Antal Embeder, men det er bevisligt at vi ikke have det. Desuden indblande disse Mænd

sig i vore Skoleaffærer, medens de samtidigt omtale hvor uvidende vi ere. For Ex. Utahs lovgivende Forsamling beviligede Folkets Midler til at assistere i Opførelsen af et Universitet. Hvem var det som skulde tilvejebringe Midlerne? Folket i dette Territorium. Hvem sagde de skulde ikke? Guvernøren, og formedelst hans Befaling blev Bevillingen af Pengene tilbagekaldt. Disse ere nogle af de Ting med hvilke vi blive besværede. Paa den anden Haand, saa blive Love vedtagne, som komme lige i Modsætning til dette Folks Velfærd. Dernæst tager Hs. Exellence (Guvernøren) sig for imod Landets Love at beskikke et Antal Embedsmænd; gaar uden for Kongressens Lovbud, beskikker Embedsmænd til at indtage næsten ethvert Embede i Territoriet, hvad enten disse Embeder vare ledige eller ikke, lige som Tilfældet; jeg ønsker ikke at omtale dette omstændeligt, men vi have i Almindelighed befundet at disse Embeder vare besatte af Mænd, som havde lovlig Ret til dem, samt at Loven foreskriver at de skulle fortsætte indtil deres Efterfølgere bleve valgte og beskikkede; Jeg tror i alt Fald at Loven lyder saaledes; men jeg er i Virkeligheden bleven fortalt at ikke alene Loven lyder saaledes, men at selve Guvernørens Beskikkelse til mange af disse Embedsmænd ogsaa lyder saaledes; hans Fremgangsmaade i denne Henseende kommer altsaa i Modsætning til hans egne Biskikkelser. — Disse ere nogle af de Ting med hvilke vi blive plagede. Ønske vi at bekrige de Forenede Staters Regjering? Nej. Hvad ville vi gjøre? Vi ville, som amerikanske Borgere anholde ved Lovens Hjælp om vore Rettigheder, som garanteres os ved de Forenede Staters Love og Konstitution. Vi have «Ex post facto» Love, religiøse inkvisitorielle Love, hvilke smage stærkt af „Skamløse Lovforslag“ og vi blive underkastede Prøvedsformularer, hvilke alle tillige med mange andre ere ukonstitutionelle og ødelæggende mod konstitutionelle Rettigheder. Jeg har ifølge nogle af Landets bedste Juristers Mening Beviser for at alle disse Ting ere en ligefrem Lovsovertrædelse og at det ikke er Mænds Pligt at underkaste sig saadanne fordærvelige Indgreb, eller blive deres egne Anklagere. En fremragende Jurist omtaler hvorledes Ting af denne Slags vilde finde Anvendelse i Washington, hvor „Blændværk“ har sejret i saa høj Grad. Sæt nu f. Ex. at Loven anvendtes mod Nogle af disse, som praktisere disse Ting, hvorledes mon det vilde virke paa dem? Adskillige Kongresmedlemmer har sagt, at dersom Edmundsloven blev anvendt mod Hoerkarle, og hvis Mænd skulde blive deres egne Anklagere, vilde det foraarsage at tre fjerde Dele af Kongressens Repræsentantsæder vilde blive erklærede ledige. «Ex post facto»* Love ere blevne vedtagne, hvilke ere aldeles ukonstitutionelle, og det er for os at prøve dem i Retten, og vi mene at gjøre det; thi endskjøndt vi som Religionister gaa ud som Fredens Budbærere blandt Nationerne, saa ville vi dog som amerikanske Borgere, paa en lovmæssig og konstitutionel Maade stride Tomme efter Tomme for vore Rettigheder saa sandt Gud vil være vor Hjælper. — En anden Ting som Gud forventer os at gjøre er at bibeholde Menneskerettighedernes Principper. I det jeg har seet Kongressens Fremfærd imod os har jeg følt sørgmodig, — ikke alene for vort eget Vedkommende, men for deres. (Fortsættes).

---

* Denne er en Lov, som dømmer at en Handling eller Gjerning er strafbar, som paa den Tid den udførtes ikke var strafbar. W. 382

Ved Løvfaldstid.

Mel.: There is beauty all around.

Nu er Som'rens Tid forbi,
Skoven falmer hen,
Træets Blad paa Vej og Sti,
Falder visned ned;
Tiden skifter, men vi ved
Evig er Guds Kjærlighed.
:,: Aldrig den forandrer sig
Vi i :,: Gud er' rig' :,:

Fuglesang ej høres mer,
Gjennem Skov og Vang,
Blomsterduft ej findes der,
Nu den Vinter lang;
Men naar Solen atter blid
Skinner varmt ved Foraarstid,
:,: Da vi see de Blomster smaa
Frem af :,: Jorden staa :,:

Fader lad mig aldrig staa,
Som et vissent Træ,
Lad mig finde, hvor jeg gaar
Altid hos Dig Læ.
Styrk min Sjæl i Sorgens Stund,
Bo hos mig i Hjærtets Grund,
:,: Saa jeg aldrig mere maa
Dig :,: fortørne saa :,:

Himlens Gud! o lad Din Aand
Være paa min Vej;
Hold mig stedse ved Din Haand,
Saa jeg snubler ej;
Lad mig, som de Blomster smaa,
En Gang, ren for Dag fremstaa,
:,: Jeg i Ydmyghed Dig be'er,
Fader, :,: lad det ske. :,:

Aarhus i December 1882.

Laura Andersen.

Døde. I Brigham City, Box Elder Co. Magrethe Hansens Plejemoder, Ane N. Larsen, den 9de Nov. 1882. Hun var født i Arslev, Danmark, den 14de Febr. 1810; døbt i August 1867, emigrerede til Utah 1865. Bikuben.

Rettelse. I forrige Nr. Side 89, under Korrespondance, staar 1832, læs 1882.

Indhold.

Joseph Smiths Ungdomsliv . . . . . 97.
Aaret 1860 . . . . 104.
Redaktionsbemærkninger:
Ved Aarskiftet . . . . 105.
En Skrivelse fra Nebraska . . . . . 107.
Tale af Præs. John Taylor . . . . 109.
Ved Løvfaldstid . . . . 112.
Døde . . . . 112.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.